

hæmmer Aandsudviklingen i den almene Befolkning! —

Men da Fru Meyer selv siger saa smukt, at „*Menneskets Forædling er det fælles Maal*“, saa maa vi ogsaa let kunne blive enige om, at Bestræbelserne maa gaa i Retning af at lede Nydelsestrangen over i det *forædlende*, f. Eks. Videnskab, Kunst, Literatur, Musik, Legemsøvelse, Sport, nærende Kost, sund Klædedragt o. s. v. — og bort fra det *demoraliserende*, f. Eks. Raahed i Tale og Handling. Brug af Spiritus og Tobak, sundhedsfarlig og vanskabende Modepynt o. s. v.

Og naar vi nu her i det lille Danmark aarlig anvender vore Midler til det opbyggende og det nedbrydende i et saa passende Forhold som dette:

Spirituose Drikke . . . c.	40	Mill. Kr.,
Militarisme	30	— —
Korsetter o. lign.	20	— —
Tobak —	10	— —
i alt c. 100 Mill. Kr.,		

direkte + de fleste af Udgifterne til Syge-
væsen, Retsvæsen og Fattigvæsen som *in-*
direkte Ofre til disse fire nedbrydende For-
hold — og:

til Almueskolen . . . c.	6½	Mill. Kr.,
„ Højskolen	3½	— —
i alt c. 10 Mill. Kr.,		

til det afløsende Slægtleds aandelige Udvik-
ling — — —

. saa synes jeg dog egentlig ikke,
der er nogen Grund til at lede Kvinderne
ind paa at lære Mændene den ædle Kunst
af at lade Pengene *gaa op i Røg*.

Jeg vilde i alt Fald sætte adskillig mere
Pris paa, om Kvinderne lærte os Mænd —
og sig selv — at anvende vore Midler paa
en for „*Menneskets Forædling*“ mere for-
maalstjenlig Maade.

Det vilde ikke gøre Livet mindre, men
tvertimod *meget mere, nydelsesrigt og poetisk*
skønt.

Det store Spørgsmaal — om Maadehold
i det ægteskabelige Liv — som Fru Meyer
berører, og hvorom vi uden Tvivl i det
væsentlige er enige, vil jeg ikke tale om i
Forbindelse med — Tobakken, da det vilde
være en Sammenstilling af et Bjerg og et
Støvgran. Men — *Tøringsbaciller* er *smaa*,
og dog overskærer de mangt et Menneskes
Livsraad. *Karl Fred. Jensen.*

Den lodrette Skrift

er nu for Alvor blevet et aktuelt Spørgs-
maal. Kommuneskolen i København har
ikke blot taget Sagen under Overvejelse,
men ogsaa gjort alvorlige Forsøg ved sine
Skrivelærere.

Der er heller ingen Tvivl om, at det
er Fremtidsskriften, hvis det er Skolens
Alvor at tage hygiejniske Hensyn. Børnenes
Holdning under deres skriftlige Arbejder er
af allerhøjeste Betydning, og man kan da
ikke let tænke sig nogen mere unaturlig
Stilling end den, Barnet skal indtage under
Skraaskriften. At den lodrette Skrift er den
naturligste, er smaa Begyndere i Skrive-
kunsten selv et levende Bevis paa, da de
altid lader deres Bogstaver stejle og først
efter mange Taarer og megen Anstrængelse
fra de Smaas Side vinder Forstaaelse af

Skraaskrift. At den lodrette Skrift er lige
saa hurtig, kan de Studerende bevise, der
saa godt som altid benytter Stejlskrift ved
deres Afskrifter ved Forelæsninger.

Skrivespørgsmaalet er rejst ved Læger,
og vore Læsere er rimeligvis bekendt med
de Forhandlinger, der har været ført om
denne Sag. Dr. Hertel, der mere end nogen
anden Læge her i Danmark har undersøgt
vore Skoleforhold, siger i sit udmærkede
Skrift „Lodret eller skraa Skrift“, at det
ikke alene er Synet, der lider forfærdeligt
under den skraa Skrift, men ogsaa selve
Personen; ti, siger han: „Venstre Arm
skydes op paa Bordet, højre Arm sænkes,
og efter nogen Tids Forløb vil Barnet ind-
tage en fuldstændig forvreden Stilling, hvil-
ende paa venste Side af Sædet, Rygsøjlen
snoet om sin Længdeakse, dannende en
stærk Bue. Hovedet holdes drejet til højre
stærkt foroverbøjet, undertiden endog i den
Grad, at det hviler paa venstre Arm. Det
er Trangen til ensdannede tydelige Billeder
i begge Øjne, som bringer Barnet til at
indtage denne Stilling.“

Den lodrette Skrift derimod forlanger
netop en fuldstændig ret Stilling, hvorunder
Brystkassen er fri og hele Kroppen i Lige-
vægt.

Men selve Skriften, hvorledes er den?
lad os se den, der maa dog ogsaa tages
Hensyn til Skønhed og Tydelighed. Hvad
Skønhed angaar, bliver det en Smagssag,
men at lodret Skrift er tydeligere, kan der
ikke være to Meninger om; thi der kan
vanskeligt sjuskes i den.

Vi vil raade vore Læsere til selv at
gøre sig bekendt med de udmærkede For-
trin, der findes ved lodret Skrift, og dertil
egner sig særdeles „Danielsens lodrette
Skrift“, 3 Skrivehefter, som i disse Dage er
udkommen paa Roms Forlag. I Øvelser er
der ved Tal og Smaapile givet Anvisning
til Selvstudier. Bogstaverne er overordenlig
nydelige, og naar man undtager nogle af de
store Bogstavers lidt for kunstige Krøller
og de smaa t'ers for store Lighed med l'er,
saa kan man ikke ønske sig en smukkere
Haandskrift.

Hr. Danielsen, som er en Normand,
har flere Gange været her nede i Danmark
og givet Kursus i Lodretskrift. Han er en
erfaren Skrivelærer og giver i sine Skrive-
hefter god Besked baade om Bogens, Haan-
dens og Personens Stilling under Arbejdet.
De smaa Hefter koster kun 12 Øre Heftet.

J.

Fra vor Brevkasse.

Kære Fru Meyer.

Tak for Deres forstaaende Opfattelse af
vi Gaardmandsdøtres Stilling. Det gælder
for Gaardmandsdatteren som for andre Men-
nesker i vor Tid om at faa sine Evner ud-
viklede. Det er ogsaa netop paa Grund af,
at dette bliver forsømt, at de fleste Gaard-
mandsdøtre bliver nogle viljesvage, umyndige
Stakler som gifte Kvinder, der betragter
deres Mand som deres Herre eller i bedste
Tilfælde som deres Fader eller Formynder.
Som voksen Pige faar Gaardmandsdatteren
som Regel ikke en Gang som Sønnen en
Lommeskilling at raade over. Hun har jo
ikke noget at bruge Penge til, siger Faderen,
da han sørger for Føde og Klæder til hende.

Naar hun gifter sig, faar hun ikke en Gang
det Par tusind Kroner, hun som Regel faar
i Arv, at se, maaské med Undtagelse af det
Øjeblik, da Faderen tæller dem af og giver
dem til hendes fremtidige Formynder, hen-
des Mand, og det falder des værre kun faa
Gaardmandsdøtre ind, at dette kan eller bør
være anderledes. Er hendes Ægtefælle en
skikkelig Mand, som saa nogenlunde træder
i Faderens Sted, føler hun sig meget lykkel-
lig ved i al Underdanighed kun at leve ham
til Behag, og som en lydige Datter føler hun
aldrig Trang til at handle paa egen Haand;
nej, det kommer kun an paa, hvad „vor
Faer“, som hun næsten altid benævner sin
Mand, synes om dette eller hint, og hvad
han vil give Lov til; han er den eneraad-
ende, hans Afgørelse skal gælde, selv om
Ting, hun forstaar bedre end han. Vil man
tale til en saadan Kone om hendes Umynd-
hedstilstand, om hendes Menneskeret til at
leve som Mandens Ligestillede, er det næ-
sten en Umulighed at raabe hende op; hun
kan ikke begribe, hvad hun skal med per-
sonlig Frihed og Selvstændighed, Lars eller
Jeppe er saa god ved hende, saa hun ikke
forlanger det bedre, og hvad Loven angaar,
da har et saadant lykkeligt Ægtepar som
hun og hendes Mand jo ikke Brug for den,
vil hun svare. Kvindesagen er ikke noget,
som i mindste Maade vedkommer hende.

Er det derimod en gerrig eller paa-
holdende Mand, en saadan u selvstændig
Gaardmandsdatter falder i Hænderne paa,
ja saa vil hun, naar han da ikke ligefrem
er brutal, ogsaa finde sig helt vel i For-
holdet, og da hun som Regel ikke er saa
udviklet, at hun har nogen Forstand paa
Indtægt og Udgift af deres Bedrift, benytter
en meget paaaholdende Mand sig gerne heraf,
og han vil have meget nemt ved at faa
hende til at tro, at hans ellers utaalelige
Gnieri er den højeste Nødvendighed, for at
de „ikke skal komme til at rende fra det
hele“. Men naar saa den yderste Nøden-
dighed at skaffe lidt til Veje, saa Familien
kan gaa nogenlunde standsmæssigt klædt, er
til Stede, ja saa maa hun se at kapre lidt
fra „vor Faer“ uden hans Vidende. Hun
ræsonnerer som saa: det bliver jo dog i
Grunden kun anvendt til hans egen Familie,
for at hun kan være den bekendt, og naar
han ikke véd af det, har han heller ikke
ondt deraf, og saa undgaar hun at forstyrre
Husfreden, og det, synes hun, er det vigtig-
ste, især for Børnenes Skyld. Hun tænker
ikke paa, hvor skadelig netop for Børnenes
Vedkommende den Trafik er; hun finder alt
i sin gode Orden; hun kan beklage, at hen-
des Mand er vel paaaholdende, men, siger
hun, det er jo da ogsaa ham, som skal
sørge for Udkommet, og en maa jo dog ab-
solut være den raadende, og det forstaar
Manden sig dog alligevel bedst paa. Det
falder aldrig en saadan Kone ind, at hun
skulde have mindste Ret til at være med-
raadende over den fælles Kasse.

Det hænder ikke sjældent, naar jeg har
prøvet at tale med unge, forlovede Piger
om at faa oprettet Ægtepagt med deres til-
kommende Mand, at jeg faar det Svar, at
det vilde da være at begynde Samlivet med
Mistillid til Manden, og dette med Særeje
vilde blive for koldt et Forhold mellem
Ægtefæller, som holder af hinanden. Naar
jeg saa siger: det behøves jo heller ikke, I
kan jo godt have fælles Kasse, naar blot